Один лишився сам на сам.
Нема ні кревного, ні друга.
І любкою — помститись туга,
і туга — подругою дням.

Отак натрапити зненагла
вполудне чи в досвітні роси
і бачити — о туго спрагла!—
як жах обличчя перекосить,

як все круглішатимуть очі…
Де край жорстокого надхнення?
Мов псам, відкинуть духам ночі
на потіп ворога імення.